

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

“Dere er mine venner”

Av eldste David L. Buckner
i De sytti

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s

Frelserens erklæring “dere er mine venner” er en sterk oppfordring til å utvikle høyere og helligere relasjoner mellom alle Guds barn.

I en verden full av strid og splittelse, hvor sivilisert ordskifte har blitt erstattet med dømming og hån, og vennskap er definert av -ismer og -itter, har det gått opp for meg at det finnes et klart, enkelt og guddommelig eksempel vi kan se hen til for enhet, kjærlighet og tilhørighet. Dette eksempelet er Jesus Kristus. Jeg vitner om at han er den store forener.

Vi er Hans venner

I desember 1832, da “forekomsten av problemer blant nasjonene” var i ferd med å bli “mer synlige” enn noen gang siden Kirken ble organisert, kom siste dagers hellige ledere i Kirtland i Ohio sammen til en konferanse. De ba “hver for seg og samlet til Herren om å åpenbare sin vilje for [dem].” Som anerkjennelse av disse trofaste medlemmenes bønner i tider med intense vanskeligheter, trøstet Herren dem, og tiltalte de hellige tre ganger med to sterke ord: “mine venner”.

Jesus Kristus har lenge kalt sine trofaste tilhengere sine venner. Fjorten ganger i Lære og pakter bruker Frelseren begrepet venn for å definere en hellig og høyt verdsatt relasjon. Jeg snakker ikke om ordet vennslik verden definerer det – som avhenger av følgere eller “likes” på sosiale medier. Det kan ikke fanges opp i en hashtag eller et nummer på Instagram eller X.

Jeg må innrømme at jeg husker grufulle samtaler som tenåring da jeg hørte de smertefulle ordene “Du, kan vi ikke bare være venner?”

just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal,

eller “La oss bare holde oss i vennesonen”. Ingen steder i hellig skrift hører vi ham si: “Dere er bare mine venner.” Snarere underviste han at “ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for vennene sine.” Og “dere er de som min Fader har gitt meg. Dere er mine venner.”

Følelsen er klar: Frelseren teller hver enkelt av oss og våker over oss. Denne hengivne overvåkningen er hverken triviell eller ubetydelig. Den er snarere opphøyende, oppløftende og evig. Jeg ser på Frelserens erklæring “dere er mine venner” som en sterk oppfordring til å utvikle høyere og helligererelasjoner mellom alle Guds barn “så vi kan være ett”. Vi gjør dette når vi kommer sammen for å søke både anledninger til å forenes og en følelse av tilhørighet for alle.

Vi er ett i Ham

Frelseren viste vakkert dette i sin invitasjon “kom så og følg meg”. Han benyttet seg av de gaver og individuelle egenskaper som fantes i en mangfoldig gruppe tilhengere for å kalle sine apostler. Han kalte fiskere, seloter, brødre kjent for å være tordnende personligheter, og til og med en skatteoppkrever. Deres tro på Frelseren og deres ønske om å komme nærmere ham forente dem. De så hen til ham, så Gud gjennom ham, og “forlot straks garna sine og fulgte ham”.

Jeg har også sett hvordan det å skape høyere og helligere relasjoner, gjør oss til ett. Min hustru Jennifer og jeg ble velsignet ved å kunne oppdra våre fem barn i New York City. Der, i den travle metropolen, dannet vi dyrebare og hellige relasjoner til naboer, skolevenner, forretningsforbindelser, ledere i trossamfunn og med-hellige.

I mai 2020, akkurat da verden kjempet med spredningen av en verdensomspennende pandemi, møttes medlemmer av New York City Commission of Religious Leaders virtuelt til et hastemøte. Det forelå ingen agenda. Ingen spesielle gjester. Bare en anmodning om å komme sammen og drøfte utfordringene vi alle sto overfor som ledere i trossamfunn. Centers for Disease Control hadde nettopp rapportert at byen vår var episenteret for covid-19-pandemien i USA. Det innebar at det var slutt på å samles. Ingen flere sammenkomster.

For disse religiøse lederne var det et knusende tap å ta bort den personlige tjenestegjeringen, forsamlingenes sammenkomster og den ukentlige gudstjenesten. Vår lille gruppe –

reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and

som besto av en kardinal, en geistlig, en rabbiner, en imam, en pastor, en monsignor og en eldste – lyttet til, trøstet og støttet hverandre. Istedenfor å fokusere på våre forskjeller, forsto vi hva vi hadde til felles. Vi snakket om muligheter og deretter sannsynligheter. Vi samlet oss og besvarte spørsmål om tro og fremtiden. Og så ba vi. Å, som vi ba.

I en svært mangfoldig by fylt med kompleksitet og kulturer som støtte sammen, så vi våre forskjeller forsvinne da vi kom sammen som venner med én røst, én hensikt og én bønn.

Vi så ikke lenger på hverandre over bordet, men sammen med hverandre mot himmelen. Vi forlot hvert påfølgende møte mer forenet og klar til å ta tak i våre “spader” og gå til verks. Samarbeidet det resulterte i og tjenestearbeidet som ble utført for tusenvis av newyorkere, lærte meg at i en verden som vektlegger forskjeller, avstand og løsrivelse, er det alltid mye mer som forener oss enn som skiller oss. Frelseren sa: “Vær ett, og hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine.”

Brødre og søstre, vi må slutte å lete etter grunner til å splitte oss, og isteden søke anledninger til å “være ett”. Han har velsignet oss med unike gaver og egenskaper som innbyr til å lære av hverandre og personlig vekst. Jeg fortalte ofte universitetsstudentene mine at hvis jeg gjør det du gjør og du gjør det jeg gjør, trenger vi ikke hverandre. Men fordi du ikke gjør det jeg gjør og jeg ikke gjør det du gjør, trenger vi hverandre. Og det behovet fører oss sammen. Splitt og hersk er motstanderens plan for å ødelegge vennskap, familier og tro. Det er Frelseren som forener.

Vi tilhører Ham.

En av de lovede velsignelsene ved å “bli ett” er en mektig følelse av tilhørighet. Eldste Quentin L. Cook underviste at “kjernen i virkelig tilhørighet er å være ett med Kristus”.

Under et besøk sammen med familien til det vestafrikanske landet Ghana nylig, ble jeg begeistret for en lokal skikk. Da vi kom til en kirke eller et hjem, ble vi møtt med ordene “dere er velkommen”. Da mat ble servert, kunngjorde verten vår: “Dere er invitert.” Disse enkle hilsenene ble gitt med hensikt og intensjonalitet. Dere er velkommen. Dere er invitert.

Vi setter lignende hellige erklæringer på døren til møtehusene våre. Men skiltet Besøkende er velkommen, er ikke nok. Ønsker vi alle som kommer inn dørene hjertelig vel-

sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior's call to build higher and holier relationships with all of God's children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn't make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: "The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone."

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior's message to you and me is the same: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that "being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging." To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior's invitation to "be one" and to boldly declare,

kommen? Brødre og søstre, det er ikke nok bare å sitte på benkeradene. Vi må gi akt på Frelserens invitasjon om å utvikle høyere og helligere relasjoner til alle Guds barn. Vi må etterleve vår tro! Min far minnet meg ofte på at bare å sitte på en kirkebenk på søndag ikke gjør en til en god kristen noe mer enn det å sove i en garasje gjør deg til en bil.

Vi må leve vårt liv slik at verden ikke ser oss, men ser Ham gjennom oss. Dette finner ikke sted bare på søndager. Det finner sted i matbutikken, ved bensinpumpen, på skolemøtet, på sammenkomsten i nabolaget – på alle steder der døpte og udøpte medlemmer av vår familie arbeider og bor.

Jeg tilber på søndag som en påminnelse om at vi trenger hverandre, og sammen trenger vi ham. Våre unike gaver og talenter som skiller oss ut i en sekulær verden, forener oss på et hellig sted. Frelseren har bedt oss hjelpe hverandre, løfte hverandre og oppbygge hverandre. Dette er hva han gjorde da han helbredet kvinnen med blødninger, rensset den spedalske som ba om hans barmhjertighet, ga råd til den unge prinsen som spurte hva mer han kunne gjøre, var glad i Nikodemus som visste men vaklet i troen, og satt sammen med kvinnen ved brønnen som ikke passet med datidens skikk, men til hvem han erklærte sin messianske misjon. For meg er dette kirken – et sted for sammenkomst og restitusjon, reparasjon og nytt fokus. Som president Nelson har sagt: "Evangeliets garn er det største garnet i verden. Gud har innbudt alle til å komme til ham ... Det er rom for alle."

Noen kan ha hatt opplevelser som gjør at du føler at du ikke hører hjemme der. Frelserens budskap til deg og meg er det samme: "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile." Jesu Kristi evangelium er det perfekte stedet for oss. Å komme til kirken gir håp om bedre tider, løftet om at du ikke er alene og en familie som trenger oss like mye som vi trenger dem. Eldste D. Todd Christofferson bekrefter at "å være ett med Faderen, Sønnen og Den hellige ånd er uten tvil den største tilhørighet." Til alle som har gått vekk og søker en mulighet til å vende tilbake, tilbyr jeg en evig sannhet og invitasjon: Du hører til. Kom tilbake. Tiden er inne.

I en trettekjær og splittet verden vitner jeg om at Frelseren Jesus Kristus er den store forener. La meg oppfordre hver enkelt av oss til å være verdig til Frelserens innbydelse om å "være ett" og

as He did, “Ye are my friends.” In the sacred name
of Jesus Christ, amen.

frimodig erklære, slik han gjorde: “Dere er mine
venner.” I Jesu Kristi hellige navn. Amen.